

זמני השבת

בניסת השבת: 17:14
ציאת השבת: 18:10

עלון מס' 102
י"ז תשרי תשע"א

חיה"מ סוכות

"מה יתרון..."

תזות השמי"ע"

(קהלת, א', ג')

למה יתרון יש לאדם
תחת השמש?
שילמד להשמש הוא
למארה פנים לכל אחד,
עושה טובות,
נותנת שפע,
ואם האדם יהיה כזה,
זה יתרון..
ר' למארה לזבולון ז"ל

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"מה יתרון, לאדם בכל-עמלו שיעמול, תזות השמי"ע" (קהלת, א', ג')

אומר הח"ח: אפשר לנסוע ברכבת חדישה ומפוארת אבל יתכן שבכך מחטיאים את היעד בחיים ולבסוף היינו מגדילים את המרחק ואת הפער מיעדנו ומי יודע מתי היינו מגיעים אליו, אם בכלל.
"לכן", סיים רב העיירה את דבריו לפרופסור, "אתה נוסע אמנם ברכבת חדשה אך לבסוף כשתגיע לעולם הבא יתברר לך שהחמצת את יעדך וישלחו

אומר החפץ חיים: שני חברים למדו יחד בתלמוד תורה, ולימים יצא אחד מהם ללימודים כלליים ונהיה פרופסור גדול, והאחר נשאר ללמוד תורה וזכה להיות רב בעיירה. סך הכנסתו היתה כעשרה רובל בחודש, לעומת הפרופסור שהרוויח פי כמה וכמה.
יום נפגשו השניים. אמר הפרופסור: "אני לא מבין אותך, הלא אתה בחור כשרוני כמוני וביכולתך לצאת ללמוד כמוני ולהרוויח סכום גדול!", ענה לו הרב: "אדם אחד היה צריך לחזור לביתו. כלי התחבורה היחיד שעמד לעשות את הדרך למקומו היה רכבת ישנה. לפני שעלה לרכבת ניגש אליו אדם והציע לו לנסוע ברכבת מפוארת וחדישה באותו המחיר! ניגש האדם לרכבת השניה והתברר שהיא נוסעת לכיוון השני! אם היה עולה עליה, היה מתרחק מהמטרה ומה היה עוזר לו שהרכבת מפוארת וחדישה...

אותך חזרה לעולם הזה לגלגול נוסף...
לכן, אומר הח"ח: **"מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש"** שהיתרון הוא רק מעל השמש, שילמד תורה, שהיא נצחית ומעל לזמן...

"סוף דבר, הכל נשמע, את

האלהים ירא ואת מצותיו שמור"

(קהלת, י"ב, י"ג)

אומר התרגום:
כל מה שהאדם מדבר בחדרי חדרים, ישמעו לו בקול רם בעולם הבא, כאשר הכל שומעים, ואם אתה לא רוצה שכולם ישמעו אז...
"את האלהים ירא ואת מצותיו שמור...
ר' שלמה לוינשטיין שליט"א

"וראיתי כי אין טוב

מאשר ישמוז האדם במעשיו"

(קהלת ג', כ"ב)

מאשר ישמח האדם במעשיו.

יגיע כפיו ישמח ויאכל ולא להרחיב

כשאל נפשו לחמוד להתעשר להתרבות לא לו. רש"י

הזהיר במצוות הסוכה לעשותה כתיקונה מובטח לו שלא תהיה מריבה בתוך ביתו כל אותה שנה. הרי שהסוכה משימה שלום בביתו של האדם.

כף החיים

”כי לא ידע האדם את עתו, כדגים הנאחזים במצודה רעה וכציפורים האחוזות בפח”

(קהלת ט"ב)

שואל הגרי”צ בלאזר: היאך עושים מצודה? קודם זורעים פשתן, קוצרים, כותשין ומפרידים אותו לחוטים ואורגים ממנו חבלים, ואח”כ עושים מצודה. ומורידים אותה למים והנה נתפס ברשת דג, והדג חושב כי עכשיו הורע ונתפס, וכן הציפורים חושבות שנתפסות ברשת.. אך טעות היא כי סופם כבר התחיל כשזרעו את הפשתן...

כך הוא הדבר לגבי יום מיתתו של אדם, לדוגמא כשהגיע אדם לגיל ענישה (גיל 20) ועוונותיו גרמו שיענש ועמד ביו”כ בדין ולא עשה תשובה, גוזרים עליו שיתקצרו ימיו ל”ע, אך היה צריך לחיות 120 שנה.. בא יו”כ הבא ועדין לא עשה תשובה ושוב פעם גוזרים עליו קצור שנים.. והנה כשמת בקצור שנים כולם חושבים שכעת נגזרה עליו הגזרה ולא כן... אלא הוא כמו הדגים הנתפסים ברשת...

הגרא”ל לאפיאן

נשוב בתשובה...

משל לאדם בעת חתונתו, שאז כודאי אינו משים לבו אם השמש מחממת או שיורד גשמים, כי אגב חבת השעה החשובה הזאת, הכל אצלו אין ואפס, ואפילו הקרובים ביותר מוותרים על זה, רק האנשים הזרים מסתלקים לצדדים.

ואותו דבר בכך המתעלס באהבים ומתרפק בחיקו של אביו, הקב”ה, בחינת ”וימינו תחבקנו”, האם ישים לב לחמה שקדרה? וגם אם יצטער הרבה ונאלץ לעזוב יעשה זאת בלב כבד, אבל לבעוט לא בועט. רק מי שאין לו את הרגש הזה, יברח מהמקום.

וזוהו הענין שהצדיקים היו יושבים בסוכה גם בעת גשמים, ואין זה נגד ההלכה, כי התענוג שלהם כל כך גדול, עד שאינם מרגישים שום צער.

ומה מאד קשתה על ר’ יהודה צדקה זצ”ל הפרידה מן הסוכה בערוב יום הושענא רבה, כשהיה סועד בה את הסעודה האחרונה, לפני שחוזרים ונכנסים אל הבית.

ברגעים הללו ביטא את רגשותיו במילים פשוטות אך רוויות געגועים וכיסופים של קדושה: הלא כעת נצטרך להמתין שנה שלימה עד שנזכה שוב לקיים מצוות סוכה...

מתוך ילקוט חמישאי מתוך ”זאת ליהודה”

דיני מוקצה בסוכה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט”א, ראש כולל ”פורת יוסף”

עצי הסוכה אסורים, בין עצי הדפנות בין עצי הסכך, ואפילו לקחת מהם קיסם לחצוץ בו

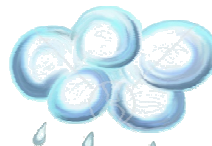
את שיניו אסור. ואין נהנים מהם לדבר אחר (אבל אין איסור לסמוך עליה או להניח עליה איזה דבר)

שגם ביום השביעי כולו הסוכה מוקצה עד בין השמשות (בין השמשות’ - משקיעת החמה עד צאת הכוכבים), והואיל והוקצתה לבין השמשות שאחר יום השביעי הוקצתה לכל היום השמיני. ואפילו נפלה הסוכה, אסורים ואין מועיל בהם תנאי.

וכן מאכלים או קישוטים שתולים בסוכה כדי לנאותה, אסור להסתפק או ליהנות מהם כל שמנת הימים, ואפילו נפלו. אלא שבנו”י הסוכה מועיל תנאי, שאם התנה עליהם בשעה שתלאם ואמר: ”אני מתנה עליהם לאכלם אימתי שארצה” הרי זה מסתפק מהם בכל עת שירצה, שהרי לא הקצה אותם ולא חלה עליהם קדושת הסוכה ואינם נחשבים כמותה. ודווקא שמתנה בזו הלשון, אבל אם אמר: ”אני מתנה עליהם לאוכלם כשיפלו” אינו מועיל, שהרי כבר הוקצו בבין השמשות.

וכן אם פרסו על רצפת הסוכה ’שטיחים’, דינם כשאר נו”י סוכה, ואסור להוציאם להשתמש בהם בכל שמונת ימי החג, זולת אם התנה על נו”י הסוכה, שאז מועיל התנאי גם עליהם, ויוכל להשתמש בהם בכל עת שירצה.

וכל זה בימי חול המועד, אבל בשבת ויום טוב אסור אף לטלטלם שהרי מוקצים הם. ולכן אם נפלו בשבת או ביום טוב, אסור לטלטלם אפילו על מנת להצניעם.

מעשה בר’ יצחק מברדיצ’ב שישב בסוכה

עם תלמידיו וירד גשם שוטף.

הצטערו התלמידים שראו בזה סימן רע. אמר להם ר’ יצחק: ”ח”ו שניפול לתוך עצבות. להיפך, אני רואה בזה

סימן טוב, למה הדבר דומה? לאם שיש לה ילד מפואר ונפלא, ומכיון שפחדה מעין הרע התחילה לירוק על פניו.

אף כאן, שעיני הבורא יתברך מצוינים אנו במעלות ובמידות טובות וכדי שלא תשלוט בנו עין הרע הוא יורק בפנינו כסגולה להנצל מהמזיקין...” לבוש יוסף